

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobkyně: **JOGA LUHAČOVICE, s.r.o.**, IČ 60697628,
sídlem Uherskobrodská 984, 763 26 Luhačovice

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, IČ 00164801,
sídlem Vršovická 1442/65, 100 00 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 29. 04. 2024, č. j. MZP/2023/240/1641,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný k odvolání žalobkyně zčásti změnil a ve zbytku potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen „ČIŽP“) vyhotovené dne 14. 8. 2023 pod č. j. ČIŽP/47/2023/7758, kterým byla uznána vinnou ze

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

spáchání přestupků podle § 25 odst. 2 písm. a) a c) zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen zákon č. 201/2012 Sb.), jichž se dopustila tím, že

- v rozporu s povolením provozu kompostárny Slavičín nezajistila po autorizovaném měření emisí pachových látek provedeném dne 25. 9. 2019 příští měření v četnosti 1 x ročně (absence měření v roce 2020), že
- při provozu ve dnech 3. 11. 2021 a 17. 3. 2022 byly výplně vstupních otvorů do haly poničené (některé plastové lamely byly zkrácené, jiné úplně odstraněny), a že
- neohlásila údaje souhrnné provozní evidence za rok 2021 postupem podle § 17 odst. 3 písm. c) zákona č. 201/2012 Sb. v termínu do 31. 3. 2022,

za což jí byl v konečném výsledku ve společném řízení při aplikování zásady absorpce podle § 25 odst. 7 písm. a) zákona č. 201/2012 Sb. uložen jeden úhrnný správní trest – pokuta ve výši 500 000 Kč, snižena v rozhodnutí žalovaného na 200 000 Kč – a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobkyně namítla, že v předmětném správním řízení nebyl řádně zjištěn skutkový stav, následně tak došlo k nesprávnému právnímu posouzení a rovněž došlo k nesprávnému procesnímu postupu ČIŽP a velmi vysoké výši pokuty 500.000,- Kč bez řádného zdůvodnění. Tyto nedostatky předmětného správního řízení žalovaný v dalším řízení neodstranil, a to z níže uvedených důvodů:
3. Žalovaný ve svém rozhodnutí tvrdí, že žalobkyně nezajistila autorizované měření emisí pachových látek v roce 2020, což je ve zřejmém rozporu s důkazem, že žalobkyně řádně písemně objednala toto autorizované měření na rok 2020 u autorizované firmy, jež z důvodu mimořádně chladného počasí v listopadu a prosinci 2020 nebyla schopna při přísném dodržení podmínek tohoto měření vlivem nízkých teplot toto měření realizovat ještě v roce 2020. Jednalo se o problém tzv. „vis major“, kdy mimořádné podmínky zamezily realizovat měření v objednaném období. Žalobkyně však splnila svou povinnost z provozního řádu, tj. že musí písemně zajistit autorizované měření v každém roce - viz písemná objednávka žalobkyně a potvrzení této objednávky autorizovanou společností, že provede toto měření v kalendářním roce v 2020. Toto autorizované měření bylo provedeno v náhradním termínu v roce 2021.
4. Závěr o spáchání přestupku tím, že byly výplně vstupních otvorů do haly poničené, je v rozporu se schváleným provozním řádem, v rozporu s rozhodnutím KUŽK, ale zejména s původním rozhodnutím MŽP, které svým rozhodnutím nepovažovalo za přestupek poničené výplně vstupních otvorů. Přestože v tomto naprosto stejném údajném přestupku už jednou písemně rozhodnutím MŽP konstatovalo, že výplně vstupních otvorů neslouží k hermetickému uzavření vstupních otvorů nebo dokonce k zabezpečení zvýšené pachové zátěže, tak další rozhodnutí žalovaného znovu a znovu opakuje pseudoproblém výplní vstupních otvorů, i když už jednou žalovaný zrušil rozhodnutí ČIŽP ohledně výplní

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vstupních otvorů a toto stanovisko musí být závazné pro žalovaného i za 5-7 let.

5. Údajně neohlášené údaje souhrnné provozní evidence byly prokazatelně nahlášeny evidenci ISPOP, pouze došlo k omylu, kdy odborný pracovník kompostárny zaslal do ISPOP evidenci kompostárny pod hlavičkou provozovatele kompostárny firmou žalobkyně a ne pod číslem IČZ. To je pouze administrativní omyl, ale evidence odpadů byla nahlášena. Udělením pokuty ve výši 500.000,- Kč je zcela nesmyslné a naprosto v rozporu se závažností drobné administrativní chyby a pouze svědčí o nekompetenci pracovníků ČIŽP, kteří za každou cenu chtějí udělit co nejvyšší pokutu.
6. Žalobkyně závěrem uvedla, že zasláním řádné objednávky a její potvrzení autorizovanou firmou je jednoznačně splnění povinnosti žalobkyně, a tudíž nemůže být považováno za spáchání přestupku, když svoji povinnost písemně splnila. Již jednou bylo vydáno rozhodnutí MŽP, že výplně vstupních otvorů nemohou být považovány za přestupek, tak nemůže jiné rozhodnutí stejnou situaci posoudit opačně. Splnění ohlášení údajů souhrnné evidence kompostárny bylo prokazatelně provedeno a drobná administrativní chyba nemůže být považována za závažný přestupek.
7. Zcela neúměrně uložená pokuta ve výši 500.000,- Kč už sama svědčí o nekompetentnosti pracovníků ČIŽP. Snížení pokuty ve výši 200.000,- Kč při absenci jakéhokoliv poškození ŽP nebo ochrany ovzduší je opět nezákonné, protože je v rozporu s rozhodnutím KUZK, s původním rozhodnutím MŽP. ČIŽP udělila žalovanému pokutu 500.000,- Kč, což je mimořádně vysoká výše pokuty, když nebyl spáchán prokazatelně žádný přestupek. MŽP snížilo pokutu žalovanému na 200.000,- Kč bez toho, aby se zabývalo finanční situací žalobkyně, pro kterou je pokuta likvidační.
8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Dále k jednotlivým jednáním uvedl:
9. Povinnost zajistit provedení autorizovaného měření emisí pachových látek z biofiltru periodicky „v četnosti 1x ročně“ je žalobkyni stanovena v závazné podmínce č. 1. povolení provozu kompostárny Slavičín vydaného (na základě § 11 odst. 2 písm. d) zákona č. 201/2012 Sb.) rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje (dále jen krajský úřad) č. j. KUZL 56769/2018 ze dne 5. 2. 2019 (v právní moci od 7. 2. 2019).
10. Jakkoliv se argumentace žalobkyně, co se týče důvodů absence měření v roce 2020 v průběhu kontroly a správního řízení proměňovala, byla prvoinstančním orgánem v odůvodnění rozhodnutí náležitě vypořádána.
11. Závazná podmínka č. 7. povolení provozu (rozhodnutí krajského úřadu č. j. KUZL 56769/2018 ze dne 5. 2. 2019) – viz přílohy dokumentu č. 15 spisu ČIŽP – je formulována následovně: *„Výplně vstupních otvorů v protilehlých stěnách výrobní haly při provozu kompostárny nebudou současně otevřeny (např. vyháknutím, odstraněním, zkrácením, nepřekrytí plastových lamel sloužících k uzavírání těchto vstupních otvorů).“*
12. Dále je k této problematice na str. 8 a 9 schváleného provozního řádu zakotveno následující:

„...2. ...Vnější otvory do haly jsou kryty PE foliovými pásy (průjezdnými) k omezení průvanu, hluku a vniknutí ptáků a hmyzu.

...Systém hodnocení míry posouzení lamel:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- Výplně vstupních otvorů při provozu nebudou současně otevřeny (např. vyháknutím, odstraněním). Lamely neslouží k zamezení případného zápachu z kompostárny, na to je na kompostárně postaven biofiltr a vzduchotechnika, která odsává veškerý vzduch z výrobní haly do biofiltru.

- Lamely slouží na kompostárně k zabránění vletu ptáků do výrobní haly, k zamezení úletů z haly a pro umožnění vjezdu i drobných dodavatelů kompostárny pro návoz jejich listí, trávy, popř. pilin.

- Lamely jsou uchyceny v kovových úchytkách, jsou plastové s možností výměny nebo opravy délky lamel v případě drobného poškození při vjezdu a výjezdu vozidel do kompostárny.

- Životnost lamel je dle výrobce 18 let s možností výměny nebo doplnění stávajících lamel v požadované šířce a délce.“

13. Žalovaný je přesvědčen, že vzhled a funkčnost plastových lamel na vstupních otvorech do haly jsou zde jasně, srozumitelně a dostatečně podrobně specifikovány.
14. Žalobkyni není vytýkáno šíření zápachu, nýbrž stav vstupních otvorů při provozu kompostárny v době kontrol ve dnech 3. 11. 2021 a 17. 3. 2022, viz fotodokumentace k protokolu o kontrole s datem 11. 8. 2022, kdy lamely evidentně nemohly řádně plnit svoji funkci. Přitom podobnou situaci ČIŽP historicky odhalila již několikrát, poslední při kontrole dne 14. 9. 2021, viz fotodokumentace v protokolu ze dne 20. 9. 2021, kdy byla žalobkyně na toto porušování podmínky č. 7 povolení provozu toliko výslovně upozorněna. Ke správnímu trestání ČIŽP přistoupila teprve poté, co při následující kontrole dne 3. 11. 2021 našla plastové lamely v obdobně nevyhovujícím stavu.
15. Žádné rozhodnutí MŽP, které podle tvrzení žalobkyně provoz kompostárny s poničenými výplněmi vstupních otvorů nepovažovalo za provozování v rozporu s citovanou závaznou podmínkou č. 7. rozhodnutí krajského úřadu č. j. KUZL 56769/2018 ze dne 5. 2. 2019, nebylo identifikováno.
16. Žalobkyně naopak byla mj. také za porušení této podmínky č. 7. uznána vinnou a pokutována rozhodnutím ČIŽP č. j. ČIŽP/47/2020/3645 ze dne 28. 7. 2020 (dokument č. 12 spisu MŽP); její opožděné odvolání bylo zamítnuto rozhodnutím MŽP č. j. MZP/2021/540/356 ze dne 31. 5. 2021 (dokument č. 13 spisu MŽP) a podnět na jeho přezkum odložen sdělením náměstka ministra životního prostředí č. j. MZP/2021/430/629 ze dne 11. 4. 2022 (dokument č. 14 spisu MŽP).
17. Integrovaný systém plnění ohlašovacích povinností (ISPOP) zřízený podle § 4 odst. 1 zákona č. 25/2008 Sb., o integrovaném registru znečišťování životního prostředí a integrovaném systému plnění ohlašovacích povinností v oblasti životního prostředí a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zajišťuje příjem a zpracování vícero vybraných hlášení (na základě ohlašovacích povinností uložených ekonomickým subjektům v příslušných právních normách) z oblasti životního prostředí v elektronické podobě a jejich další distribuci příslušným institucím veřejné správy.
18. Žalobkyni není vytýkáno nenahlášení evidence odpadů, nýbrž porušení povinnosti každoročně do 31. března ohlašovat údaje souhrnné provozní evidence (SPE) za předchozí kalendářní rok prostřednictvím ISPOP, která je zakotvena v § 17 odst. 3 písm. c) zákona č. 201/2012 Sb. Žalobkyně neohlásila údaje SPE kompostárny za rok 2021 prostřednictvím ISPOP v předepsaném termínu, tj. do 31. 3. 2022. Řádné podání SPE za rok 2021 realizovala teprve dne 27. 3. 2023 (viz dokument č. 5 spisu MŽP). Žalobkyni poněkud

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zmatečně tvrzená, údajná „drobná administrativní chyba“ nebyla z její strany dosud ničím konkrétním doložena.

III.

Posouzení žaloby

19. Městský soud v Praze (dále též jen jako „městský soud“, nebo jen „soud“) na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „s. ř. s.“]), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, která jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný se k výzvě soudu nevyjádřili a má se tedy ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. za to, že s takovým postupem souhlasili.
20. Žaloba není důvodná.
21. Soud vycházel z níže uvedené právní úpravy.
22. Dle § 25 odst. 2 písm. a) a písm. c) zákona o ochraně ovzduší, *právnícká osoba nebo podnikající fyzická osoba, která je provozovatelem stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu, se kromě přestupků uvedených v odstavci 1 dopustí přestupku tím, že*
a) v rozporu s § 17 odst. 3 písm. a) provozuje stacionární zdroj bez povolení provozu nebo v rozporu s ním,
c) nevede nebo neuchovává po stanovenou dobu provozní evidenci nebo neohlásí údaje souhrnné provozní evidenci podle § 17 odst. 3 písm. c).
23. První žalobní námitka se týkala výkladu pojmů „v četnosti 1x ročně“ uvedených v závazné podmínce č. 1. povolení provozu kompostárny Slavičín vydaného (na základě § 11 odst. 2 písm. d) zákona č. 201/2012 Sb.) rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje (dále jen krajský úřad) č. j. KUZL 56769/2018 ze dne 5. 2. 2019 (v právní moci od 7. 2. 2019), kde se v poslední větě této podmínky uvádí: *Autorizované měření pachových látek bude dále prováděno v četnosti 1 x ročně, přičemž podmínky pro ohlášení termínu měření ČIŽP OI Brno zůstávají stejné.*
24. Soud má za to, že tento pojem nelze vyložit jinak, než že pokud bylo poslední měření provedeno dne 25. 9. 2019, další měření musí být provedeno nejpozději do 25. 9. 2020 včetně. Pokud tak žalobkyně neučinila, naplnila skutkovou podstatu tohoto přestupku. Žalobkyni nemůže vyvinut ani skutečnost, že v tomto termínu měření objednala, ani to, že měření nebylo možné v zimních měsících provést. Jiný výklad by totiž nenaplnil smysl této podmínky, kterou má být právě zabezpečena kontrola emisí tak, aby proběhla s rozestupem ne větším, než je jeden rok.
25. Soud zcela souhlasí s úvahami jak ČIŽP, tak žalovaného. I kdyby soud vešel na výklad žalobkyně, že se jedná o kalendářní rok, znamenalo by to, že měření musí být provedeno v každém roce, tj. jak v roce 2019 (což bylo), tak v roce 2020 (což nebylo).
26. Žalobní námitka je nedůvodná.
27. Co se týče druhého přestupku, soud rovněž nesouhlasí se žalobkyní, že nenaplnila skutkovou podstatu přestupku.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

28. Závazná podmínka č. 7. povolení provozu (rozhodnutí krajského úřadu č. j. KUZL 56769/2018 ze dne 5. 2. 2019) je formulována zcela jasně následovně:
- „Výplně vstupních otvorů v protilehlých stěnách výrobní haly při provozu kompostárny nebudou současně otevřeny (např. vyháknutím, odstraněním, zkrácením, nepřekrytí plastových lamel sloužících k uzavírání těchto vstupních otvorů).“*
29. Samotné nedodržení této podmínky je přestupkem. Z fotografií, které jsou součástí protokolu o kontrole, je zcela zjevné, že plastové lamely se nepřekrývaly, ať již z důvodu, že byly poškozené nebo chyběly. Výklad žalobkyně by totiž vedl k závěru, že na protějších dveřích nemusí být výplně žádné. To je však v rozporu s povolením k provozu, jak bylo citováno shora. Obrana žalobkyně spočívající v tvrzení, že v jiném (žalobkyní neoznačeném) rozhodnutí žalovaný uvedl, že *poničené výplně vstupních otvorů nepovažuje za přestupek*, na tomto závěru nic nemění, i kdyby žalobkyně takové rozhodnutí doložila, což však neučinila.
30. Opět, pokud by soud vešel na výklad žalobkyně, lamely by tam být vůbec nemusely a povolení k provozu za určitých podmínek by také vůbec nemuselo být vydáváno, což se ovšem míjí s právní úpravou. Žalobní námitka je nedůvodná.
31. Soud rovněž zcela souhlasí s tím, jak se žalovaný vypořádal s námitkou žalobkyně, že se u třetího přestupku jednalo pouze o zanedbatelné administrativní pochybení. V dalším soud odkazuje na argumentaci v odůvodnění rozhodnutí žalovaného, se kterou zcela souzní.
32. Pokud teď žalobkyně nově tvrdí, že *evidence odpadu byla nahlášena pod hlavičkou provozovatele kompostárny firmou žalobce a ne pod číslem IČZ*, jedná se o zcela nové tvrzení, které v odvolání neuvedla. Žalovaný se tak těmito tvrzeními nemohl zabývat a soud v tomto ohledu nemůže rozhodnutí žalovaného doplnit a následně přezkoumat. Žalobkyně však ani v žalobě neuvádí a ničím nedokládá, že evidenci odpadu takto nahlásila v termínu.
33. Žalobní námitka je tak opožděná, a tedy nedůvodná.
34. Co se týče námitek do výše sankce, soud uvádí, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu není potřeba, aby pro spáchání přestupku na poli ochrany životního prostředí došlo k faktickému poškození nebo ohrožení životního prostředí. K naplnění skutkové podstaty přestupku ohrožujícího životní prostředí, a tím i k naplnění materiální stránky přestupku, dojde vždy, když nejsou ze strany subjektu dodržovány právní předpisy. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2007, č.j. 6 As 2/2007–95, lze důvodně předpokládat, že se zákonodárce rozhodl sankcionovat pouze taková porušení právních předpisů, která sama o sobě představují určitou nebezpečnost a hypotetickou možnost ohrožení životního prostředí.
35. Soud tedy nesouhlasí s tím, že by správní orgány rozhodovaly na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Soud dále má za to, že rozhodnutí ČIŽP i žalovaného ohledně výše trestu je dostatečně odůvodněné. Správní orgány se při ukládání trestu řídily zákonem a zabývaly se všemi pro uložení trestu rozhodnými skutečnostmi, a to v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.
36. Jak plyne z právní věty rozsudku Městského soud v Praze ze dne 23. 10. 2018, č.j. 3 A 134/2015-65, *spravedlivou a přiměřenou je taková pokuta dle § 37 odst. 4 zákona č. 76/2002 Sb., při jejímž uložení správní orgán zvážil ekonomickou situaci žalobce včetně přihlédnutí k tomu, že s ním již bylo vedeno několik správních řízení, v nichž ho správní orgán sankcionoval*

za spáchané správní delikty (dnes přestupky), přičemž žalobce z uložených sankcí nevyvodil žádné důsledky ani nezjednal nápravu. Přitom není podstatné, že je pokuta z pohledu žalobce vysoká. Tyto závěry lze aplikovat i na případ žalobkyně, která ostatně ani v žalobě ničím nedokládá, že by pokuta byla pro ni likvidační.

37. Soud tak shledává rozhodnutí ČIŽP i rozhodnutí žalovaného zcela správnými a v dalším odkazuje na jejich odůvodnění.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

38. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji výrokem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. listopadu 2024

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.